

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου

Όταν μιλάς για τόν Άπόστολο τῶν Ἐθνῶν, τόν οὐρανοβάμονα Ταρσέα Θεῖο Παῦλο, τότε μιλάς γιά τό “στόμα” τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλωστε στό διαβεβαιώνει καί ὁ ἴδιος γράφοντας στούς Γαλάτες: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός ...» (Γαλ. β΄, 20), δηλαδή «Ἐχω σταυρωθῆ καί πεθάνει μαζί μέ τόν Χριστό· δέν ζῶ πλέον ἐγώ, ἀλλά ζῆ μέσα μου ὁ Χριστός ...»!

Τοῦτο τό ζῆς πιά δυνατά, πιά ἀληθινά μέσα σου ὅταν τά πόδια σου πατοῦν χῶματα κι ἀνασαίνεις τόν ἴδιο ἀέρα πού ὁ “ὁ πρῶτος μετά τόν Ἐνα” πάτησε καί γεύτηκε! Κι ὄντως σάν περιδιαβαίνεις τήν Ἀπολλωνία τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καί στέκεσαι στό δεικνυόμενο “Βῆμα”, ἀπ’ ὅπου ὁ Ἀπόστολος κήρυξε τόν Χριστό στούς τότε κατοίκους της, ἀπολαμβάνεις τή βεβαιότητα ὅτι εἶσαι καί σύ ἕνας ἀπ’ τό ἀκροατήριό του, νοιώθεις πῶς ὁ γεροπλάτανος πού σκιάζει τόν χῶρο κάτι σοῦ γνέφει, κάτι σοῦ ψελλίζει ἀπό τά λόγια του, ἕνα διαχρονικό παῦλειο λόγο: Ἀδελφοί, «... πληρώσατέ μου τήν χαράν, ἵνα τό αὐτό φρονῆτε, τήν αὐτήν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τό ἕν φρονοῦντες ...» (Φιλ. α΄, 2), «Ἀδελφοί μου, γεμίστε με μέ τό πλήρωμα τῆς χαρᾶς, φροντίζοντας νά ἔχετε ὅλοι ἕνα φρόνημα, μιά ἀγάπη μεταξύ σας, μιά ψυχή, ἕνα πιστευμα ...»!

Κι ἡ ματιά σου πέφτει στό Ἐκκλησάκι πού κομψότατα πρός τιμήν τοῦ Παύλου μέ παρότρυνσή μας ἀνύψωσε ἡ εὐλαβέστατη οἰκογένεια τῶν πνευματικῶν μας τέκνων Χρήστου Π. Σαραμούρτση πρό δύο ἐτῶν ἐτῶν κι ἀγιογράφησε μέ μεράκι ὁ Γεώργιος Τσατσιαδάης, δαπάναις τῆς οἰκογενείας τῶν κτιτόρων καί εὐλαβῶν μας χριστιανῶν. Εἶναι ἐδῶ τοῦτο τό Ἱερό γιά νά θυμίζη στόν ἐπισκέπτη – προσκυνητή τή μαρτυρία τοῦ ἱατροῦ καί μαθητοῦ τοῦ Παύλου Λουκᾶ στό βιβλίο του Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τή χαραγμένη στήν πέτρα τοῦ “Βήματος”, ὅτι κατά τήν Β΄ Ἀποστολική του περιοδεία ὁ Παῦλος κατευθυνόμενος ἀπό τοῦς Φιλίππους πρός τή Θεσσαλονίκη, μέ συνοδίτες τοῦς Σίλα καί Τιμόθεο, διέρχεται ἀπό τήν Ἀπολλωνία τῆς Μυγδονίας: «Διοδεύσαντες δέ τήν Ἀμφίπολιν καί Ἀπολλωνίαν, ἦλθον εἰς Θεσσαλονίκην ...» (Πράξ. ιζ΄, 1)! Ἐλάχιστο, μηδαμινό ἀντίδωρο στούς κόπους καί τά βάσανα τοῦ “νοῦ” τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Παύλου, καί κυρίως γλυκύς ἀσπασμός στά «... στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ...» πού «ἐν τῷ σώματί του ἐβάσταζε ...» ὁ Ἐθναπόστολος (Γαλ. στ΄, 17)!

Στό ὑπέροχο πόνημά του ὁ πνευματικός μας ἀδελφός –εἴμαστε καί οἱ δύο πνευματικά τέκνα τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κυροῦ Μελετίου τοῦ Καλαμαρᾶ -Παν. Ἀρχιμ. π. Βασίλειος Μπακογιάννης ΠΑΥΛΟΣ: ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ! , γράφει γιά τόν θεῖο Παῦλο: «Ἐνα ἀπό τά ἀπίστευτα πού συνέβησαν ποτέ στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν ἡ μεταστροφή τοῦ Παύλου, πρώην διώκτη (τρομοκράτη!) τῶν Χριστιανῶν, καί μετέπειτα πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου τοῦ Χριστοῦ.

» Ἡ μεταστροφή του ἦταν τόσο ἀναπάντεχη, ὥστε ὅταν ὁ Θεός (!) εἶπε στόν Ἀνανία νά τόν ἐπισκεφθεῖ, ὁ Ἀνανίας δέν τόν πίστευε! (Πράξ. θ´, 11-14).

» Τί τό τρομερό μεσολάβησε, κι ἄλλαξε;

» Βρέθηκε τετ ατ τέτ μέ τόν Παντοκράτορα Κύριο!

» Ἀπό τή στιγμή πού μεταστράφη, παρόλο πού δυσκολευόταν στό περπάτημα ... καί παρόλο πού βασανιζόταν ἀπό ἀρρώστια, ὄρμησε “ὡς λέων ὠρυόμενος” (Α΄ Πέτρ. ε΄, 8) στά πέρατα τῆς οἰκουμένης, κηρύσσοντας Ἰησοῦν Χριστόν, ἐγηγεμένον ἐκ νεκρῶν, κονιορτοποιώντας τά εἶδωλα καί τρομοκρατώντας τά δαιμόνια! Τίποτε δέν ἀνέκοπτε τήν ὁρμή του! (βλ. Ρωμ. η΄, 35).

» Ἐδῶ δέν ἴσχυε ἡ παροιμία “ψόφιο ἀρνί λύκο δέν φοβᾶται”, ἀλλά: “ζωντανό ἀρνί, λύκο δέν φοβᾶται!”

» Καί αὐτός ὁ πρῶην διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, ἔγινε κατόπιν “στύλος καί ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας”! Καί νά:

» Τά περισσότερα βιβλία τῆς Κ. Δ. γράφησαν ἢ ἀπό τόν Παῦλο ἢ ἀπό μαθητές του. **Ἡ Κ.Δ. “Παυλειοκρατεῖται”!**

» Ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς ἦταν μαθητής του, καί γιά λίγο καί ὁ εὐαγγελιστής Μᾶρκος.

» Καί δύο ἀπό τά τέσσερα εὐαγγέλια (Μάρκου καί Λουκᾶ) γράφησαν ἐπίσης ἀπό μαθητές του! Ἀλλά καί οἱ Πράξεις τῶν ἁγίων ἀποστόλων εἶναι γραμμένες ἀπό τόν μαθητή του, Λουκᾶ, σὺν δεκατέσσερες προσωπικές του ἐπιστολές!» (Ἀρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη, ΠΑΥΛΟΣ: ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ!, Ἐκδόσεις “Θαβώρ” 2005, Πάτρα, σ. σ. 7-8).

Ἡ πλέον καταξιωμένη παγκοσμίως μελέτη-ἐργασία, θά λέγαμε κλασσική καί θεμελιώδης περί τόν Θεῖο Παῦλο, εἶναι τό βιβλίον ΠΑΥΛΟΣ τοῦ Joseph Holzner πού μετέφρασε ὑποδειγματικά ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρός Ἱερώνυμος Α΄ (Κοτσιώνης) μέ σύμφωνο γνώμη τοῦ συγγραφέως του. Στό λαμπρό αὐτό πόνημα τίθεται εὐθέως τό ἐρώτημα: «Ποιά εἶναι ἡ σημασία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιά τήν παγκόσμια ἱστορία;». Καί ὁ σοφός J. Holzner ἀπαντᾷ τεκμηριωμένα:

«Ἄν ὑπάρχη ἄνθρωπος πού νά μπορῇ νά καυχηθῆ ὅτι ὕφανε τόν καλλιτεχνικό τάπητα τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, χρησιμοποιώντας τό θεϊκό στιμόνι, αὐτός εἶναι ὁ σκηνοποιός τῆς Ταρσοῦ.

» Ὁ Παῦλος, χωρίς ἀμφιβολία, ἀνήκει στίς ἀπόλυτα μεγάλες μορφές καί στούς μεγαλύτερους διαμορφωτές τῆς χριστιανικῆς Δύσεως. **Τί ἀποτελοῦσε τό προσωπικό του μεγαλεῖο;** Κάθε μεγάλο εἶναι ἀπλό καί ἀπλοποιεῖ καί τίς ποικίλες ἀπόψεις τῆς ζωῆς. Ὁ ἐβραιοελληνιστικός κόσμος, ὅπου ζοῦσε ὁ Ἀπόστολος γάθηκε πρό πολλοῦ καί λησμονήθηκε· τά ζητήματα καί οἱ ἀφορμές, πού

ὑπεκίνησαν τούς ἀγῶνες τῆς ζωῆς του, ἔχουν ξεπερασθῆ. **Ἀλλά τό “πνεῦμα” πού χρησιμοποιοῦσε, λύνοντας αὐτά τά ζητήματα, ἔμεινε καί ἔγινε τό πνεῦμα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ...** Στίς μέρες μας πρέπει νά ἔχουμε τή συναίσθησι ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού διαμόρφωσε γιά πρώτη φορά τήν νέα κοινωνική νοοτροπία ἀπ’ τό πνεῦμα τοῦ θεοῦ Διδασκάλου του (τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ) κι ἀπ’ τήν καλύτερη κληρονομιά τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀρχαιότητος (ἐλληνικό πνεῦμα), δέν ἦταν ἄλλος ἀπ’ τόν Παῦλο τῆς Ταρσοῦ. Αὐτό τό χριστιανικό ἦθος εἶναι τό συνδετικό στοιχεῖο μεταξύ τοῦ ἄλλοτε καί τοῦ τώρα. Δύο χιλιάδες, σχεδόν, χρόνια χριστιανικῆς ἱστορίας τῆς Δύσεως φτερουγίζουν μέσα σ’ αὐτά.

» **Ὁ Παῦλος**, πού ἔβγαλε τίς τελευταῖες συνέπειες ἀπ’ τίς ιδέες τοῦ θεοῦ Διδασκάλου του, **δέν ἀποτελεῖ τίποτ’ ἄλλο παρά τήν κατάργησι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ὡς θρησκείας. Ὅταν ἐμπρός στή Δαμασκό τοῦ ἔπεφταν οἱ “λεπίδες” ἀπ’ τά μάτια, τότε τοῦ φανερώθηκε ὁ Χριστιανισμός, σάν κάτι ἐντελῶς καινούργιο. Τήν ἀποφασιστική ὄθησι γι’ αὐτό δέν τοῦ τήν ἔδωσαν “τό αἶμα καί ἡ σάρξ”, ἀλλά ὁ Θεός.** Ὅποιος παραβλέπει αὐτό τό ἄχρονο, τό ὑπερεθνικό καί ὑπερφυσικό πού ἔχει ὁ Παῦλος, γι’ αὐτόν ὁ Ἀπόστολος καί τό ἔργο του μένου ἕνα ἄλυτο πρόβλημα. **Αὐτό τό πρόβλημα δέν λύνεται ἂν ποῦμε “Παῦλος ὁ Ἑβραῖος”, οὔτε “Παῦλος ὁ ἐλληνιστής”, ἀλλά καί τά δύο κάτω ἀπό τό : “Παῦλος ὁ χριστιανός”.** Ὁ Παῦλος δέν εἶναι κάτι τό ἐρμαφρόδιτο. “Εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινή κτίσις· τά ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινά τά πάντα” (Β΄ Κορ. ε΄, 17). Μόνον ὡς χριστιανός μπορούσε νά γίνη “τοῖς πᾶσι τά πάντα”. Αὐτό εἶναι τό πνεῦμα τοῦ Παύλου, εἶναι τό μήνυμά του πρὸς τούς σημερινούς ἀνθρώπους, εἶναι τό σύνθημα τοῦ συγχρονισμένου χριστιανικοῦ κηρύγματος» (Joseph Holzner, ΠΑΥΛΟΣ, Μετάφρασις Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Ἱ. Κοτσιώνη, Δρ. Θ., Ἀθῆναι 1948, σ.σ. 510-511).

Ὁ ἄνθρωπος πού κήρυξε κι ἀπέδειξε μέ τό μαρτύριό του πὼς γλυκοχαράζει ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ΠΑΥΛΟΣ ὁ Ταρσεύς «... ὁ ἄνθρωπος πού καθόταν στὸν ἀργαλειό, στήν Ἔφεσο καί στήν Κόρινθο, ἢ στὸν ἀποπνικτικό ἀέρα τοῦ κελλιοῦ τοῦ στή Ρώμη, γράφοντας τίς ἐμπνευσμένες ἐπιστολές του, μπορούσε νά πῆ γιά τόν ἑαυτό του:

Μέ τίς σαῖτες τοῦ ἀργαλειοῦ τοῦ χρόνου

ὄφαίνω τό φόρεμα τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ».

(Ἐνθ. ἀν. σ. 510)!

Σ’ αὐτόν τόν Θεῖο Παῦλο, “τό στόμα τοῦ Χριστοῦ”, τόν μέγιστο κοινωνικό ἐργάτη, τόν ὑψιστο κοινωνιολόγο καί ψυχολόγο, τόν ἀδάμαστο Ἱεραπόστολο καί μοναδικό Ἐθναπόστολο, τή “σφραγίδα” τοῦ Χριστοῦ στά γῆινα ἀφιερώνομε φέτος τό Ἡμερολόγιο τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, ὡς θυμίαμα εὐοσμῶ, μιά μετάνοια κάνοντας μπροστά ἀπ’ τό μεγαλεῖο τῆς Ἀποστολικῆς μαρτυρικῆς του προσφορᾶς στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εὐχαριστοῦμε, λοιπόν, ἀπό καρδιάς τόν ἐπίτιμο Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως Παν. Ἀρχιμ. π. Χρυσόστομο Μαϊδώνη, ὁ ὁποῖος ἀνταποκρινόμενος στήν ἐπισκοπική μας πρόσκλησι, ἀνέλαβε

νά παρουσιάση συντομώτατα μὲν, περιεκτικώτατα δέ, σέ λίγες ἀδρές γραμμές τό οὐράνιο ἀνάστημα τοῦ οὐρανοβάμονος Θείου Ταρσέως, προβάλλοντας συνάμα τά ἱερά σεμνώματα τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως τά ἐπ' ὀνόματί του τιμώμενα καί πρωτίστως τό Ἱερό Βῆμα καί τόν Ναῖσκο του στήν Ἀπολλωνία μας, καθόσον ἀγιογραφικῶς κατοχυροῦνται τό εὐλογημένο “πέρασμά” του καί ἡ δοθεῖσα εὐλογία τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν ἀπ' ἐκεῖ, κατά τήν Ἀποστολική ἐποχή!

Ἐπιθυμοῦμε διακαῶς τοῦτο τό “Βῆμα” νά ἀποβῆ ἐφαλτήριο πνευματικῶν ἀναζητήσεων, οὐρανίων πτερυγισμῶν ἐκκίνησις καί κυρίως αἰτία ἐγγριστώσεως τοῦ Λαοῦ μας, μέ μπροστάρη Ἐκεῖνον πού ὅλα γιά τόν Χριστό τά προσέφερε καί τόν δρόμο Του «τετέλεκεν» (Β' Τιμ. δ', 7), γιά νά ἀποβῆ τελικῶς «χαρά καί στέφανος» (Φιλ. δ', 1) τοῦ Θείου Ναζωραίου!

Ὡς Ἐπίσκοπος καί πνευματικός Σας πατέρας εὐχομαι τό νέο ἔτος 2020 νά ἀποβῆ αἰτία κοινωνίας, συναντήσεως καί ἐνώσεως μέ τόν Χριστό, μέ νυμφαγωγό τόν Παῦλο!

Γιά τόν τόπο μας, παρακαλῶ εἰσέτι ἀδελφοί, γιά τή Χαλκιδική μας· παρακαλῶ ὄχι ἄλλη ἐσωστρέφεια καί “μερισμός”, ἀλλά ΕΝΟΤΗΤΑ! Νά “μονιάσουμε” γυρεύω καί νά θυμίσω τοῦ Παύλου τά λόγια πού ἀρμόζουν σέ κάθε Κληρικό καί δὴ τόν Ἐπίσκοπο κι ἀξίζει νά τά ἀφουγκρασθῆ ὁ Λαός τοῦ Θεοῦ: «Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπέρ ὑμῶν καί ἀνταναπληρῶ τά ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπέρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὃ ἐστίν ἡ Ἐκκλησία» (Κολ. α', 24), «Τώρα χαίρω γιά τά παθήματά μου αὐτά καί τή φυλάκισή μου στή Ρώμη πού ὑποφέρω γιά τή σωτηρία σας· γιατί μ' αὐτά ἀνταναπληρῶνω τά ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ καί πάσχω ἐγώ στό σῶμα μου τά ὅσα δέν ἐπρόφθασε νά πάθῃ ὁ Χριστός. Καί τά ὑποφέρω ὑπέρ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία»!

Καλό, Χριστευλόγητο καί πανευφρόσυνο

τό 2020!

Σᾶς ἀσπάζομαι ἐν φιλήματι ἀγίῳ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ